

[Villy Christensen.]

Vi har på arbejdspladserne draget mange af disse folk med ind i arbejdet og ud fra den praktiske erfaring forsøgt at lære dem op, men det er en både dyr og langsommelig affære at lære dem op. Det er dyrt for kammeraterne, som tager dem med ind i sjakkene på enkelte arbejdspladser, hvor man arbejder i sjak, men det er også dyrt for industrien, idet mange varer går til spilde, meget bliver ødelagt, da det på de enkelte arbejdspladser er meget vanskeligt at give dem den teoretiske viden, de kan få på disse skoler. Ude på arbejdspladserne tænker man jo først og fremmest på sin indkomst.

Denne gruppe vil vi få betydeligt nemmere ved at få til at tage på specialarbejds-skole. Hidtil har det næsten været en håbløs kamp at forsøge at få dem derind, fordi deres indkomst har været lav i forvejen, og den ville falde yderligere, hvis de skulle på skole. Vi har gang på gang forsøgt det, men I kan tro, det er håbløst. De grupper har altså en større chance fremover, for mange af dem kan oppebære den indtægt, de har på arbejdspladsen i dag.

Derimod nærer jeg betænkelighed ved, at nogle af de udgifter skal bæres af de grupper, som hidtil i kraft af deres viden og dygtighed havde kunnet tjene en større løn. De må efter lovforslagets gennemførelse give afkald på noget af den kursusgodtgørelse, de hidtil har kunnet oppebære. Mange af de folk trænger vi også til at få omskolet, men de er også vanskelige at få ind på skolerne. Før i tiden var der enkelte, der måtte gå ned i indkomst, men efter det nye vil de gå endnu længere ned. Med den hurtige tekniske udvikling, vi har i dag med hensyn til de forskellige materialer, mens de tekniske maskiner bliver mere og mere udviklede, kræves der en specialuddannelse, men de folk vil som sagt meget nødig gå på skole, fordi de derved vil gå ned i indtægt, og de har lagt et budget ud fra de indkomster, de hidtil har haft, og som regel er det budget lagt meget stramt.

Derfor så jeg gerne, om vi i et udvalg kunne finde frem til en løsning på det problem, så de mennesker ikke skal have de tab, for det er som sagt til skade for samfundet fremover.

Det andet væsentlige punkt i lovforslaget,

jeg hæfter mig en del ved, er § 16 vedrørende særlig erhvervsforberedende uddannelse for unge, hvis stk. 1 lyder:

„Arbejdsministeren kan iværksætte eller støtte erhvervsforberedende uddannelse for unge arbejdsledige mellem 18 og 25 år i det omfang, sådan erhvervsforberedelse ikke kan iværksættes i henhold til anden lovgivning.“

Det er en bestemmelse, der virker meget interessant, men det er muligvis bedre at drøfte denne bestemmelse grundigt i et udvalg. For vi må indrømme, at vi i dag har en stor gruppe af unge, som meget vanskeligt kan finde deres ståsted i det bestående samfund. Personlig har jeg nu gået blandt slumstormerne i Projekt Hus i 3 måneder i al min fritid om aftenen. Disse mennesker mangler en støtte. De har mange gode ideer, men de døjer med at iværksætte dem. De døjer med at finde sig et ståsted. Projekt Hus burde hjælpe med til det, men det virker ikke efter sin hensigt. Det er muligt, at ministeren igennem en lovgivning som denne kan være med til at støtte nogle af de unge — altså ud over den lovgivning, vi har i dag — og jeg tror, der er meget at høste blandt de unge mennesker.

Vi i socialistisk folkeparti er velvilligt indstillet over for dette lovforslag og vil være med til at behandle det godt i et udvalg.

Kjær Rasmussen: Man kan ikke påstå, at regeringen lægger skjul på hensigterne med dette lovforslag. Arbejdsministeren siger ganske tydeligt i sin fremsættelsestale, at det, sagen drejer sig om for øjeblikket, er at få overflyttet arbejdere til eksportsektoren. Endvidere at regeringen er enig med det arbejdsmarkedspolitiske udvalg, når dette udtaler, at for at denne overflytning til eksportsektoren kan finde sted, må staten sidde på et stærkt arbejdsformidlings- og omskolingsapparat. Ja, ikke nok med det, staten må sikre, at de fornødne økonomiske ressourcer er til rådighed for arbejdsmarkedspolitikken.

Nu er det ikke undgået VS' opmærksomhed, at produktionsapparatet her i landet er i privat eje, og det, vi derfor hæfter os ved, er ministerens megen tale om, at det offentlige, altså staten, skal stille et serviceapparat til rådighed for dette private erhvervsliv